

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Zloděj a vévodkyně

LOUISE ALLENOVÁ

ZLODĚJ
A VÉVODKYNĚ

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

ať již člověk žije v jakémkoli společenství, vždycky se musí přizpůsobit daným pravidlům etikety i morálky. To samozřejmě platilo obzvláště v 19. století, kterým jsou mé příběhy rámované. Význam dobré pověsti a cti rozhodně nebyl relativizován, tak jako dnes, a především členové vyšší společnosti byli pod drobnohledem a byly na ně kladeny vysoké nároky. Své o tom vědí i hrdinky mých příběhů. V tom prvním, jenž nese název Zloděj a vévodkyně, je vévodkyně Sophie odhodlaná udělat cokoli, aby zachránila dobré jméno své rodiny.

Ve druhé romanci, která je zároveň prvním dílem minisérie Londýnská škola pro dámy a jež nese název Jak svést vévodu, se můžete dočíst, jak těžce se lady Eleanor zbavovala nálepky Ledová královna. Při její výchově bylo těžké odložit ledové brnění, jímž chránila své zranitelné srdce. Na pomoc jí musela přijít zkušená kurtizána, která se rozhodla učit dámy z lepší společnosti, jak být milými a zábavnými společníci...

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

**ZLODĚJ
A VÉVODKYNĚ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Rogue for the Dutiful Duchess

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Helena Volná

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2023 by Melanie Hilton

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-303-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-304-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-305-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Prvního října 1816, Vine Mount House, Norfolk

Její Milost Sophie Louisa Andrea Delavigne, vévodkyně St Edmunds, důstojně seděla v masivním vyřezávaném křesle, jak to vyžadovalo její postavení. Zhluboka se nadechla a rychle zkontrolovala své ruce složené v klíně, aby se ujistila, že se jí nechvějí a neprozrazují nic jiného než klid a sebejistotu. Pohled na její nové fialové hedvábné šaty ji však nadchl natolik, že na okamžik rozptýlil její pozornost, a myšlenky se jí rozutekly.

Barva.

Po celém roce, kdy chodila pouze v přísné černé, věděla, že jí bude trvat nejméně týden, než se přestane radovat z toho, že opět smí nosit barevné šaty... i když v tlumených odstínech, jak to předepisoval poloviční smutek. Malý Freddie měl zjevně zatěžko si na to zvyknout, vždyť mu byl teprve rok a svoji matku vždy viděl jen v šatech připomínajících vrání pera. Trochu ji zbolelo, když si vzpomněla, jak se před týdnem zatvářil a natáhl se k ní, aby se dotkl její sukně, a pak k ní překvapeně vzhlédl.

„Máma?“

„Ano, je to skutečně tvoje maminka,“ řekla mu

tehdy. „Podívej se, jaké pěkné šaty jsem si vzala na tvé první narozeniny.“

Prohlížel si ji a v modrých očích, které měl po svém otci, se mu zračil údiv. Usmál se na ni a pak se rozpustile zahihňal – což rozhodně nezdědil po zesnulém vévodovi.

„Ehmm...“

Vévodkyně se vzpamatovala a podívala se na svého správce Duncana Granta, který trpělivě čekal u dveří.

„Grante.“

„Vaše Milosti,“ řekl její přítel z dětství formálním tónem, který vůči ní na veřejnosti vždy používal.

„Už přišel.“

„Tak ho laskavě uveďte.“

Musím věřit tomu, že ten, komu Duncan důvěřuje a doporučuje ho, si nějak s danou situací poradí, opakovala si v duchu.

„Dokáže problémy vyřešit,“ ujistil ji Duncan, když za ním před šesti dny přišla, sinalá a na nejvyšší míru rozčilená z toho, co právě zjistila.

„Je v tom mimořádně dobrý,“ dodal.

To ji uklidnilo. Ale Duncan ji vždy uměl uklidnit a povzbudit, už od chvíle, kdy tento syn vikáře, jemuž bylo tehdy osm let, vytáhl v té době pětiletou lady Sophii Mastertonovou z vesnického rybníka a dokázal ji propašovat zpět na zámek, aniž si toho kdokoli, včetně její nadmíru ostražitě chůvy, všiml.

Pokud Duncan našel někoho, kdo měl zkušenosti s řešením problémů, pak to byl nepochybně bývalý policista, působící otcovským dojmem, anebo třeba mohutný a výkonný voják. Koneckonců, Duncan ho znal z armády, ale kupodivu se zdráhal sdělit jí o něm další podrobnosti.

„Nicolas Pascoe, Vaše Milosti,“ ohlásil příchozího.

Takže rodák z Cornwallu, pomyslela si Sophie a pak na jeden znepokojivý okamžik úplně ztuhla, když host prošel kolem Duncana a vstoupil do pokoje.

Nebyl to žádný policista ve středním věku s brunátným obličejem a pupkem, ani ramenatý důstojník se šavlí.

Před ní stál vysoký, snědý, nedbale elegantní muž a upíral na ni pevný, pronikavý pohled. Vypadal nebezpečně. Proč měla náhle dojem, že by dokázal popsat pokoj a všechno v něm do nejmenšího detailu, a to včetně jí samotné?

Sophie však byla vévodkyně St Edmunds. Dvacet let se učila, jak se chovat v nejvyšší a nejvznešenější společnosti, a čtyři roky se v ní pohybovala. Díky této zkušenosti věděla, že nikdy nesmí dát najevo své skutečné pocity. Možná to byla ta nejdůležitější lekce ze všech, které v životě dostala.

„Pane Pascoe, dobrý den.“

„Dobrý den, vévodkyně. A Pascoe postačí.“

Pouze příslušník ze stejných společenských kruhů ji směl oslovit vévodkyně, nikoli Její Milosti. Tento... tento *dobrodruh* však použil méně formální oslovení a naznačil jí tím, že není pouhý džentlmen, ale také aristokrat. K jejím povinnostem patřilo perfektně znát Debrettova *Průvodce britskou šlechtou* a mít dobrý přehled i o obsahu dokonce ještě objemnějšího svazku o nižší pozemkové šlechtě od Johna Burkea. V obou knihách našla zmínky o rodech Pascoeů, tohoto Pascoa však nikam zařadit nedokázala.

Sophie dala najevo lehký údiv a nelibost, on však na ni hleděl zpřímá a bez jakýchkoli rozpaků. Vévodkyně se ale nečervená, když na ni nějaký muž zírá,

a jeho pohled nebyl nestoudný, dokonce ani trochu neomalený... přesto však Sophie cítila, jak jí hoří tváře. Věděla, že ji vnímá jako ženu. A sama si byla až příliš dobře vědoma, že i ona ho vnímá jako muže.

„Prosím, posaďte se, Pascoe.“

„Raději postojím, madam.“

K čertu s ním. Znamenalo to, že se bude muset i nadále dívat na celou jeho elegantní postavu v černém obleku, s dlouhýma nohama a štíhlými boky. Všimla si, že má přiměřeně široká ramena. Očividně neměl zapotřebí se při chůzi naparovat a dávat je na odiv.

„Doufám, že vám pan Grant vysvětlil, že jsem se ocitla v poněkud překerní situaci, která vyžaduje okamžité řešení,“ začala.

„Řekl mi, že máte problém, vévodkyně. A mou prací je problémy odstraňovat.“

„Jak toho dosáhnete?“

„Moje prostředky vás nemusí znepokojoval, vévodkyně. Díky nim ale problémy odstraňuji diskrétně a trvale, to vás mohu ujistit.“

„Doufám, že postupujete legálně?“ otázala se Sophie spěšně, neboť si jej najednou představila, jak se chladně a účinně zbavuje nežádoucích těl.

„Pochopitelně, trváte-li na tom,“ odpověděl jí Pascoe, aniž hnul brvou.

„Samozřejmě na tom trvám,“ vyhrkla dřív, než si uvědomila, že si z ní utahuje. Nebyla si úplně jistá, jak to ví, ale zneklidnilo ji to. Lidé si obvykle nedělali legraci z vévodkyň, dokonce ani z té výjimečné bytosti, mladé a ovdovělé vévodkyně.

„Snad byste mi mohla vysvětlit povahu vašich potíží, které si žádají řešení?“ zeptal se.

Hovořil klidným tónem, jaký obvykle používal její

lékař, když se jí vyptával na příznaky jejích mírných žaludečních obtíží. Sophie se už předem obrnila. Věděla, že bude muset popisovat detaily svého manželství, o nichž by raději nikdy s nikým nemluvila.

„Byla jsem druhou manželkou zesnulého vévody,“ řekla pevným hlasem. „První vévodkyně bohužel neměla žádné dítě.“ To byla pochopitelně známá věc. Zbytek už nikoli. „Zesnulý vévoda si řadu let vydržoval milenku. Stejnou... osobu po celou tu dobu. Měla své oddělené komnaty ve všech vévodovských domech včetně tohoto sídla.“

Její sdělení vyvolalo reakci. Pascoe lehce povytáhl jedno tmavé obočí. Fakt, že si šlechtic vydrží milenku, nemohl nikoho překvapit. Avšak to, že milenka žije ve stejné domácnosti jako jeho manželka, to už bylo něco docela jiného.

„Vy jste tuto situaci strpěla?“ zeptal se.

„Tuto situaci jsem zdělila. Můj manžel byl o třicet let starší než já.“ Nyní byla řada na ní, aby povytáhla obočí. „Nepochybně si uvědomujete, že naše manželství nebylo svazkem z lásky, v němž by kvůli mně vévoda zcela změnil svůj životní styl.“

Sophie byla vychována, aby znala své povinnosti a plnila je. A k těmto povinnostem patřilo být dokonalou manželkou vysoce postaveného muže a co nejdříve mu porodit děti, pochopitelně syny, a postarat se, aby vše v jeho životě i v jeho domácnosti probíhalo hladce a přesně podle jeho přání. Rozhodně to nezahrnovalo snahu zbavit se milenky, kterou měl víc než patnáct let, ženy, s níž by se oženil, kdyby to nebyla jen oslnivě krásná baletka, ale urozená dáma.

Vévoda rovněž znal své povinnosti, a to znamenalo oženit se s dívkou s neposkvřenou pověstí a dokonalým původem. To, že jeho první žena byla

neplodná a často stonala, pro něj musela být těžká rána. Nikoli proto, že by mezi nimi existoval nějaký vřelý a láskyplný vztah, ale proto, jak se Sophie domnívala, že vévoda nade vše toužil mít dědice.

Za necelých šest měsíců po její smrti, v rozporu s pravidly smutku, se tedy vévoda oženil s lady Sophií Mastertonovou, nejstarší dcerou markýze z Radley, které bylo dvacet let, zatímco jemu padesát.

„Jistě víte, že můj manžel byl politicky velice aktivní. Měl značný vliv a slovo ve vládě a těšil se nemalé důvěře samotného prince regenta. Znal každého, a co je v tomto případě nejdůležitější, znal tajemství a slabosti všech.“

Sophie se zhluboka nadechla.

„Můj manžel si celý život vedl deníky. Jeho zápisky jsou velmi obsáhlé, velmi podrobné a velmi otevřené. Myslím, že bude nejlépe, když vám ukážu rozsah celého problému.“

Vstala a Duncan Grant, který stál trpělivě a nenápadně stranou v rohu pokoje, otevřel dveře v dřevem obložené stěně salonu, aby mohla projít.

„Račte mne následovat, Pascoe. Zavedu vás do pracovny zesnulého vévody.“

Nick kráčel za její vzpřímenou postavou. Sukně jejích fialových šatů se jí vlnila kolem nohou. Při chůzi se lehce a provokativně houpala v bocích, což bylo zajisté neúmyslné. Ta žena si svého půvabu zjevně nebyla vědoma.

Grant mu neřekl, co má očekávat, ačkoli Nick si pochopitelně obstaral potřebné informace, a věděl tak, kolik je vévodkyni let. Grant ho ovšem nevaroval, jaká je vévodkyně krasavice. Možná však, že když znáte nějakou ženu od jejích pěti let, už

nevnímáte, jak vypadá. To bylo jediné možné vysvětlení. Dřív totiž jeho starý spolubojovník nikdy netrpěl krátkozrakostí ani nedával najevo nezájem o opačné pohlaví.

Na ženu byla vévodkyně vysoká a štíhlá, ale nepostrádala přitažlivé křivky. Měla hnědé vlasy v barvě tmavého medu a zelenohnědé oči s dlouhými řasami, světlou jemnou pleť a elegantní ruce ozdobené jen dvěma jednoduchými prsteny. Byla to dáma s vkusem a elegancí, také však značně odměřená, soudě alespoň podle toho, co zatím řekla.

Vévodkyně se zastavila před masivními kazetovými dveřmi.

„Vysvětlil vám Grant podstatu toho problému?“

„Ne. Jen se zmínil, že se něco ztratilo. Řekl, že mi to raději objasníte sama.“

Nick se domníval, že to má něco společného s těmi deníky. Už věděl, že má co do činění se ženou, která jde v rozhovoru rovnou k věci a nezdržuje se banalitami.

Otevřela dveře a on ji následoval do pokoje, který mohl sloužit jako obrázek stylové a elegantní pracovny šlechtičky z Ackermannova ilustrovaného časopisu o umění. Pokoji vévodil masivní psací stůl, okna zakrývaly těžké sametové závěsy, podél stěn stály otevřené police, které vypadaly jako příruční knihovna určená ke každodennímu použití, v přízemí se nepochybně nacházela mnohem větší sbírka knih. Zařízení doplňovalo několik pohodlných kožených křesel s vysokými opěradly.

Jedna z vysokých knihoven měla dvojité zasklené dveře a zámky na klíč. Na policích stály svazky vázané v červené kůži s pozlacenými nápisy na hřbetech.

„Manželovy deníky,“ řekla vévodkyně.

Přetáhla si přes hlavu řetízek, na němž visel klíček.

Nick potlačil představu, že klíček zahřálo její tělo, a díval se, jak odemyká dveře. Když se otevřely, naklonil se a všiml si, že pozlacené popisky označují data.

„Na první pohled se zdá, že jde zde přinejmenším padesát ročníků,“ podotkl.

„Vévoda si vedl deníky od doby, když začal studovat na Oxfordské univerzitě. Tehdy mu bylo osmnáct let. Často popsal za rok víc než jeden svazek, zvláště v poslední době. Měl v zásobě alespoň tučet prázdných záznamníků, které pak sám opatřil datem.“

Stála a jednou rukou s dlouhými, štíhlými prsty svírala okraj dveří.

„Zprvu jsem si nevšimla, že je něco v nepořádku. Přirozeně dohlížím na chod domácnosti a kontroluji rovněž pokoje, které se v současnosti neužívají. Teprve když jsem zjistila, že *ona* zmizela, napadlo mě, že bych se měla ujistit, zda něco nebylo... přemístěno.“

Ukázala na nejspodnější polici a Nick si všiml, že poslední čtyři svazky nejsou opatřeny datem.

„Ty jsou prázdné, nepopsané. Někdo je sem přesunul ze skříně, aby počet na první pohled souhlasil.“

„Domnívám se, že když říkáte *ona*, máte na mysli milenkou zesnulého vévody?“ zeptal se Nick.

Vévodkyně krátce přikývla.

„Ale pochopil jsem, že jste ztrátu objevila teprve před několika dny. Vrátila se ta osoba nějak do domu?“

Vévodkyně sevřela rty, které se Nickovi zdály plné a jemné, do přísné přímky. „Podle ustanovení vévodovy poslední vůle směla používat své zdejší apartmá ještě další rok po jeho smrti. Vévoda jí rovněž

odkázal dům v Londýně. Snažila jsem se jí celý rok vyhýbat. V sídle této velikosti to bylo snadné, neboť její komnaty mají vlastní vchod v přízemí. Ale když od manželovy smrti uplynul přesně rok a jeden den, šla jsem za ní, abych jí oznámila, že se musí odstěhovat. Nepřála jsem si, aby bydlela v témže domě jako můj syn déle, než v závěti stanovil jeho otec.“

„A odstěhovala se?“

„Ano. Její pokoje byly prázdné a zmizelo z nich vše, co bylo cenné a dalo se odnést. Vchod je na boční straně sídla. Měla vlastní stáj a vlastní služebnictvo. Kdyby se stěhovala časně zrána a provedla to šikovně a rychle, mohla zmizet, aniž by si toho všimlo mé služebnictvo. A já mám všechny důvody si myslet, že je to velmi schopná a mazaná osoba.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Nick.

Tím měl vlastně začít, tato žena ho však neustále vyváděla z míry.

„Používala francouzské jméno Estella Doucette. Nepředpokládám, že to bylo jméno, které dostala při křtu.“

„Sladká hvězda? Docela poetická volba.“

Vévodkyně pokrčila rameny, což byl elegantní pohyb, hodný francouzské dámy rozhodně víc než falešná přezdívka anglické baletky Estelly.

„Když se s ní vévoda seznámil, tančila v opeře a nebylo jí ani dvacet let. Nyní jí bude asi tak třicet pět, řekla bych. Napadlo mě, že když tajně opustila svůj byt, bude moudré zkontrolovat manželův sejf, kde jsou uložené šperky. Byl netknutý. Vlastně nevím, co mě přimělo podívat se na deníky. Manžel ve své poslední vůli stanovil, že musejí být uzamčené po dobu dvaceti pěti let, a já si myslela, že jediný klíč k nim mám já. Když jsem je však prohlédla, zjistila

jsem, že chybí svazky z tohoto i z minulého roku a na jejich místě jsou jen nepopsané sešity.“ Znovu zamkla dveře knihovny. „Navrhuj, abychom se vrátili do salonu.“

„Budu se muset porozhlédnout v jejím apartmá a prohlédnout i tuto místnost.“

„Později. Duncan Grant vám ukáže vše, co budete chtít vidět. Ovšem s výjimkou zbývajících deníků.“

Šla, aniž se ohlédla, zda ji Nick následuje, a on si uvědomil, že vévodkyně jsou nepochybně zvyklé na bezpodmínečnou poslušnost všech, které zaměstnávají. To by mohlo být zajímavé. Měl po krk rozkazů, které musel plnit v armádě, nemluvě o době, která tomu předcházela.

Vévodkyně zazvonila o čaj.

„Prosím, posaďte se, Pascoe.“

Ukázala na křeslo na druhé straně nízkého stolku. Její tón naznačoval, že nejde o návrh, a protože Nick chtěl, aby se alespoň trochu uvolnila, poslechl.

Pohodlně se usadil, překřížil si nohy a nenápadně ji pozoroval, zatímco předstíral, že obdivuje Gainsboroughův portrét, který visel na stěně za jejími zády.

„Můžete mi Estellu Doucette popsat?“

„Nikdy jsem se s ní osobně nesetkala, vždy jsem ji zahlédla jen z dálky. Je vysoká asi jako já, štíhlá... tmavovláška. Nejspíš bude i krásná,“ dodala vévodkyně a opět lehce pokrčila rameny. „Můj manžel byl obdivovatelem a znalcem všeho, co bylo krásné.“

„Trpěla jste její přítomnost pod svou střechou po smrti svého manžela, jejího ochránce, celý rok.“

Její výraz se nezměnil, Nick si však všiml, jak se jí v jejích velkých zelených očích mihl jakýsi záblesk. Snad hněv?

„Duncan Grant vám podle svých vlastních slov

důvěřuje natolik, že by vám svěřil svůj život. A já bych svěřila ten svůj Duncanovi. A co je ještě důležitější, svěřila bych mu i život svého syna. Takže k vám budu naprosto upřímná.“

Nicka napadlo, že to by mohla být příjemná změna ve srovnání s mnoha jinými jeho zákazníky, kteří si zjevně mysleli, že dokáže dělat zázraky, i když mu zatají polovinu faktů, obvykle těch důležitých, ale pro ně zahanbujících.

Vévodkyně si složila ruce v klíně. Smaragd zasazený v prstenu, který měla na pravé ruce, zachytil světlo z okna a zaleskl se. Nebyla zřejmě tak klidná, jak se snažila předstírat.

„Byla jsem vychována, abych se stala manželkou vysoce postaveného muže a matkou jeho dědice. Vím naprosto přesně, jaké jsou mé povinnosti. Zaprvé je nezbytné beze zbytku dodržet podmínky poslední vůle mého manžela a splnit jeho přání. To znamenalo nechat onu ženu bydlet v tomto domě ještě rok po jeho smrti. Ani o den déle, jak jsem byla pevně rozhodnutá. Zadruhé musím zajistit, aby byl můj syn vychován tak, aby mohl zaujmout postavení, k němuž je předurčen už od svého narození. To ovšem vylučuje, aby jméno jeho rodiny bylo poskvrněno skandálem. Kdyby se obsah deníků zesnulého vévody dostal na veřejnost nebo byl využit nečestným způsobem, pak by jméno rodiny bylo vláčeno blátem.“

Slabě se usmála.

„Hodlám se postarat o to, aby můj syn vyrůstal jako šťastný a zdravý chlapec, který bude chápat své povinnosti. Nehodlám však připustit, aby ho tyto povinnosti zdrtily.“

„Vévoda zemřel, když se syn narodil?“

„Ano. Tutéž noc. Oslavoval narození dědice se

svými přáteli a zřejmě ztratil rovnováhu, když stál na vrcholu hlavního schodiště.“

Nick to schodiště viděl. Bylo jednoramenné, dlouhé a celé z mramoru a končilo v hale s mramorovou podlahou. Ano, snadno mohl uvěřit, že muž ve středním věku, který vypil příliš mnoho vína, měl jen nepatrnou šanci takový pád přežít.

„Takže tragédie.“

„Ano,“ přikývla vévodkyně. „Já si však přeji, aby si můj syn užil pěkné a spokojené dětství. A to tak dlouho, jak jen to bude možné.“

Nick nepochyboval, že nehodlala dávat najevo, jak málo lituje skonu svého manžela. Určitě se těšila, až uplyne povinný rok smutku, a muselo se jí ulevit, že se zbaví manželovy milenky, kterou sice neviděla, na jejíž přítomnost ve vlastním domě však nemohla zapomenout. A jistě se těšila i na život bez muže, který by tak starý, že mohl být jejím otcem.

Byla to žena, která své emoce a vášně skrývá za svým dokonalým, chladným zevnějškem? Anebo v ní vášně potlačila její výchova k disciplíně a poslední zbytky citů ubilo její manželství?

„Domníváte se, že deníky ukradla Estella Doucette s úmyslem výhodně je prodat nějakému vydavateli, který jim udělá patřičnou reklamu, aby vyvolaly zájem a pozdvižení? Umím si představit, že by mohly zastínit i skutky lady Caroline Lambové či vzpomínky Harriette Wilsonové.“

„Je to možné. Nebo chce výhružkami a vydíráním získat peníze od těch, kteří jsou v denících zmiňováni. Anebo obojí. Když jsem zjistila, že některé z nich chybějí, přečetla jsem si zbývající svazky z posledních let. Umím si tedy představit, jaký skandál by způsobilo jejich vydání. Můj manžel měl přístup do

těch nejužších vládních kruhů. Dobře se znal s každým, kdo něco znamená. Znal se důvěrně i s princem regentem. Moc dobře věděl, kdo má jakého kostlivce ve skříni. Myslím, že to je ten přesný výraz. Já jsem přirozeně proti každé krádeži. A stejně tak odsuzuji jakékoli vydírání a vyvolávání skandálu.“

Naklonila se k němu a Nick v tu chvíli nedokázal odtrnout zrak od jejích hlubokých zelených očí.

„Ale ze všeho nejvíc jsem proti tomu, aby jméno mého syna bylo propíráno na veřejnosti.“

Opět se opřela a zhluboka se nadechla. Toto nebyla žena, která by snadno dávala průchod svému hněvu, ale Nick tušil, že svého syna by bránila jako tygřice.

„Frederick nebude vyrůstat s vědomím, že je synem muže, který zavinil pád vlády, zostudil veřejně známé osobnosti a očernil pověst královské rodiny.“

Nick málem podotkl, že o to vše se snadno dokáže postarat princ regent sám, ale raději držel jazyk za zuby.

Má vévodkyně smysl pro humor? Zatím si toho ne všiml, ale to, o čem hovořili, bylo stěží k smíchu.

„Jste připravena odkoupit deníky zpět?“ otázal se. „Tedy přeplatit buď vydavatele, kteří si takovými věcmi vydělávají na živobytí, nebo oběti jejích výhrůžek?“

„Ne!“

Odpověděla bez zaváhání. Téměř zuřivě.

„Té ženě nedám z Frederickových peněz ani penny.“

„Takže po mně chcete, abych deníky ukradl?“

„Chci získat zpět svůj majetek, který mi byl zcizen. To je rozdíl.“

„Výborně. Potřebuji adresu jejího domu v Londýně a pak se tam okamžitě rozjedu.“

ZLODĚJ A VÉVODKYŇĚ

„Nikoli okamžitě, Pascoe. Musím mít alespoň jeden den, abych se mohla sbalit a uspořádat chod své domácnosti.“

„Hodláte se rovněž vypravit do Londýna? Ale...“

„A syna vezmu s sebou.“

Nick si nevzpomínal, kdy ho naposled někdo ohromil natolik, že se nezmohl na slovo. Vévodkyně nejenže očekávala, že ji doprovodí do Londýna, ale brala s sebou i svého ročního synka. S dětmi měl pramálo zkušeností. Ve skutečnosti žádné. Ale věděl, že vyžadují neustálou pozornost, potřebují spoustu zavazadel a malého vévodu pravděpodobně musí doprovázet i malá armáda sloužících.

Vévodkyně si očividně nemyslela, že očekává něco neobvyklého.

„Jak si přejete, vévodkyně.“ Zákazník vždy dostal to, zač si zaplatil. Nick v duchu rychle přepočítal svoji denní sazbu.

DRUHÁ KAPITOLA

Sophie za sebou pevně zavřela dveře svého obývacího pokoje a přistoupila k oknu. Tentokrát ji však neuklidnil ani pohled na svěží zeleň posečených trávníků, ani na lesknoucí se hladinu jezera či na rafinovaně rozmístěné stromy. Vůbec si nebyla jistá, zda řešení jednoho problému, který měla, nezpůsobí další.

Nicolas Pascoe s ní jednal uctivě, ačkoli ji nevhodně oslovoval. Očividně byl inteligentní. Neodporoval jí, i když měla podezření, že ho zaskočila, když trvala na tom, že do Londýna pojede také a vezme Fredericka s sebou. Choval se k ní jako dokonalý džentlmen.

Tak proč ji tento muž ani na chvíli nenechal na pochybách, že ji vnímá především jako ženu? To byla pro ni znepokojivá novinka. Vévoda Augustus k ní byl vždy až úzkostlivě zdvořilý, a to dokonce i v ložnici, ale moc dobře věděla, že v ní neviděl ženu, ale vždy ji považoval za nádobu, která mu porodí dědice, za hostitelku a za nezbytnou dekoraci. Pokud by tyto role dokázal plnit i kus nábytku, pak by se vévoda choval stejně tak zdvořile třeba i ke komodě.

Rty se jí zvlňily, a protože byla pro jednou sama, při této představě se zahihňala. Pak však její úsměv

rychle pohasl. Nyní se objevilo něco, co musí na příště brát v úvahu: muži. Mladá vdova byla ceněné zboží. Budou se o ni ucházet urození aristokraté. A ačkoli si uvědomovala, že by bylo žádoucí, aby měl Freddie v dětství otcovský vzor, věděla moc dobře, že pro tyto muže bude největším pokušením získat kontrolu nad jejím značným majetkem. Dalším sňatkem by přišla o všechna svá práva a všechno by ovládal její nový manžel. Toto riziko nehodlala podstoupit.

V duchu pokrčila rameny. S nápadníky si poradí, až se objeví. To, s čím si však musela poradit nyní, byla blízkost muže, který ji... zneklidňoval. Je to přirozené, říkala si. Celý rok dodržovala přísný smutek, kdy se mohla bavit jen tím, že se potýkala s dokumenty, které se týkaly panství. Nepochybovala o tom, že právníkům, a to bez výjimky všem, koluje v žilách namísto krve prach z písemností.

Pak se opět uklidnila. Natáhla se pro zvonek, a když se objevil sluha, řekla: „Vyřidte panu Grantovi, že bych byla ráda, kdyby sem laskavě přišel.“

Poté před sebe položila několik listů papíru a začala si psát seznam. Duncan jednou podotkl, že přestěhovat domácnost Jeho Milosti připomíná přesun malé armády. Uměla si představit, že s malým dítětem navíc to bude vyžadovat ještě další pluk.

Duncan Grant jako vždy dokázal zázraky a o dva dny později v devět hodin ráno se vévodkyně s doprovodem chystala vyjet z Vine Mount House. Část sloužících odcestovala už o den dřív a před nimi odjel rychlý posel, který měl upozornit služebnictvo v Londýně, ve vévodském sídle na Bedford Square, aby bylo vše připraveno na její příjezd.

Ve slabém mrhlení byla malá kavalkáda kočárů

připravena na cestu. V prvním z nich seděla vévodkyně a spolu s ní Frederick, chůva Greenová a komorná Foskettová, která pevně svírala skříňku s toaletními potřebami své paní.

V druhém kočáru byly vychovatelky, které měly na starosti truhlu s věcmi malého Freddieho, jež chůva považovala za nezbytné. Ve třetím voze bylo naloženo oblečení Její Milosti a všechny dokumenty, které Sophie a Duncan raději chtěli mít po ruce.

Duncan a Pascoe je měli doprovázet na koních, následováni dvěma podkoními, z nichž každý vedl náhradní koně. Duncan seděl na svém dlouhonohém hnědém valachovi, kterého ovládal s lehkostí bývalého kavalery. Pascoe jel na vraníkovi, podle názoru Sophie arabském polokrevníkovi, jenž byl stejně elegantní a nenápadně výkonný jako jeho jezdec.

Sophie si v duchu říkala, zda je s Nicholasem černá barva neodlučitelně spjatá. Anebo je barva jeho koně pouhou náhodou? Sama byla šťastná, že se smí konečně zbavit černých šatů, i když musela připustit, že jemu černá sluší...

V této chvíli si uvědomila, že nepřestává zírat na muže, který vypadal, že se v sedle cítí doma ještě víc než sám Duncan. Pootevřela okénko kočáru a vyklonila se ven.

„Pane Grante, jsme připraveni vyrazit?“ zeptala se.

„Stačí jen vaše slovo, Vaše Milosti.“

„Tak tedy pojedme.“

Z Vine Mount House na Bedford Square jim to mělo trvat dva dny. Chtěli přenocovat v Long Melford, v domě Sophiiny kmotry lady Prestwickové. První den měli před sebou osmdesát tři mil, následující den o deset mil méně.

Pro Sophii to byla známá cesta, ačkoli ji ještě nikdy nepodnikla s Freddiem. Pro něj to mělo být poprvé, kdy opustí rodný dům, a vévodkyně jen doufala, že ho houpání kočáru uspí, místo aby mu způsobilo nevolnost. Toho dne plánovali šestkrát vyměnit koně, takže bude příležitost projít se s ním na čerstvém vzduchu. V tuto chvíli však seděl spokojeně na jejím klíně a ukazoval přes sklo na různé věci, které míjeli.

Po čtyřech hodinách vjeli na náměstí ve městě Diss a zastavili před starobykým hostincem Delfín. Vychovatelky vyskočily, aby od chůvy převzaly naprosto čilého a kroutícího se Freddieho. Chůva a Sophie si vyměnily úlevné pohledy vyjadřující navíc toužebné přání dát si oběd a pak se v klidu alespoň na hodinku natáhnout v nějakém tmavém a velice tichém pokoji.

Jako vždy Duncan Grant vše zařídil předem, takže Sophie byla uvedena do salonku a chůva, Freddie a vychovatelky se usadili v dalším soukromém pokoji.

„Chcete poobědvat sama, Vaše Milosti?“ otázal se jí Duncan dokonale formálním tónem, který vůči ní na veřejnosti vždy používal. Když spolu někam cestovali, obvykle jedl s ní, tentokrát však zjevně nevěděl, jak se bude stavět k přítomnosti Pascoea.

„Uvítám vaši společnost, pane Grante. A pochopitelně i společnost pana Pascoea.“

Rychle se ukázalo, že Pascoe je zvyklý stolovat ve společnosti a při jídle u Sophiina stolu se choval zcela nenuceně. Ale mlčel.

„Musíte kvůli své práci často cestovat, Pascoe?“ zeptala se ho Sophie, když jim sloužící naservíroval kuřecí polévku.

„Většina zakázek to vyžaduje. Některé se týkají pouze Londýna,“ odpověděl stručně a podal jí pečivo.

„Děkuji. Válka jistě musela vaše aktivity omezit, nemám pravdu?“

„Neshledal jsem žádné překážky. Má francouzština obstála. Máslo?“

„Ne, děkuji. Takže vaše vojenské zkušenosti ve vás nezanechal odpor k Evropě?“

Duncan Grant opustil armádu, když mu šrapnel poranil levé lýtko. I když na jeho chůzi byly následky zranění kromě jistého váhání sotva patrné a mohl jezdit na koni celý den, uznal, že další služba u kavalérie by byla nad jeho síly, a odešel. Neřekl jí, proč odešel Pascoe.

„Vůbec ne,“ zavrtěl hlavou Pascoe. Pozoruhodně bílými zuby se zakousl do rohlíku. „Musím připustit, že se raději kochám krajinou, když nemusím pochodovat v ledovém větru. A také jídlo je lepší.“

A jsi stejně tak kluzký jako obsah této misky na máslo.

„A jací lidé jsou mezi vašimi klienty?“

„Lidé jako vy, kteří očekávají naprostou diskrétnost, pokud jde o jejich totožnost a problémy, vévodkyně,“ odsekl.

Další trapný okamžik odvrátil příchod číšníka s podnosem naloženým studenými masy, saláty a sýrem. Sophii mohlo sice uklidnit, že Pascoe o svých zákaznících nemluví, na druhé straně se neměla tak hloupě vyptávat a nemusela se vystavit ponížení, když ji zdvořile, ale jednoznačně usadil.

„Nabídněte si šunku, pánové,“ řekla, aby přerušila trochu napjaté ticho.

„Mají tady vždy výtečnou,“ podotkl Duncan, nabral si několik plátků a podal mísu Pascoeovi. Věděl, že vévodkyně si vezme jen trochu studeného kuřete.

„Jednou, až se budeme vracet stejnou cestou,

koupím si ji celou. Monsieur Guiscard si možná bude přát objednávat ji pravidelně.“

„Máte francouzského kuchaře, vévodkyně?“

„Můj manžel by nikoho jiného nepřijal. Odlákal ho jistému markýzovi, který prchl z Francie před hrůzami revoluce. Monsieur Guiscard jel pochopitelně napřed do našeho londýnského domu.“

„Pochopitelně,“ řekl Pascoe suše.

Sophie na něj pohlédla přimhouřenýma očima. Posmívá se jí? Nedokázala to odhadnout. Sklopila pohled k míse se salátem s bylinkami.

Chovala se pošetile, to věděla. Jeho tmavé oči však znepokojivě přitahovaly její pozornost. Dokázaly vést celý rozhovor v jazyce, který sama neovládala, jemuž však až příliš dobře rozuměla. A měla z toho nepřijemný pocit.

Duncan stočil rozhovor k několika poutavým a vtipným historkám o rozepřích mezi služebnictvem. Pascoea rozesmál, když živě líčil spor mezi šéfkuchařem monsieur Guiscardem a chůvou Greenovou, která si neochvějně stála za svými názory, v čem spočívá „pravá anglická strava“ vhodná pro ni, vychovatelky, a především pro Její Milost vévodkyni.

„S ledovým klidem vyslechl její stížnosti na *ten strašlivý česnek*,“ vykládal Duncan, „i její varování, aby se nepokoušel otrávit Její Milost těmi svými *šneky*, a pak ji dokonale zdvořile ujistil, že v dětských pokojích nebude podávat nic jiného než výhradně mdlé jídlo bez jakékoli chuti a špetky koření, s veškerou nebezpečnou zeleninou rozvařenou až do souvislé šedé barvy. Tím, že zachoval klid, chůvu úplně rozběsil, takže vztekle vyběhla z kuchyně. A Guiscard pochopitelně posílá do dětského křídla ty nejlahodnější a nejhodnější pokrmy. Vychovatelky ho zbožňují

a chuva Greenová musí předstírat, že se musí nutit, aby jeho delikatesy jedla, aby se úplně nezesměšnila.“

Sophii se občas zdálo, že by bylo jednodušší řídit velký obchodní podnik než vévodskou domácnost s jejími mnoha částmi, z nichž každá je připravena bojovat za zachování svého postavení. V praxi to měla být přísně hierarchická organizace s Duncanem jako správcem v čele a pak s majordomem, hospodyní, vrchním kuchařem a chůvou, z nichž každý měl svoji působnost a personál. Existovali ovšem lidé, jež do této struktury zcela nezapadali a kteří byli stejně jako Duncan džentlmeni a nepatřili ke služebnictvu: její tajemník, kaplan, archivář a knihovník. Navíc zde byli sloužící pracující mimo dům: zahradníci, podkoní a čeledíni ze stájí, údržbáři...

Vždy se však našel někdo, kdo usiloval o výhodnější pozici a zasahoval do pravomocí ostatních. Tyto malé války se pokaždé vedly s tou nejvybranější zdvořilostí a Sophie obvykle poznala, že je něco v nepořádku jen podle toho, jak dokonale se všichni chovali. Jedna z nejužitečnějších rad, které jí dala její matka, byla, aby tyto potíže naprosto ignorovala.

„Ničeho si nevšímej, dokud přímo před tvýma očima nedojde k násilí,“ opakovala jí markýza. „Nech všechno na svém správci.“

Sophie se řídila její radou a denně v duchu děkovala Duncanovi. Avšak nyní, když viděla, jak se z Pascoeovy tváře vytratil pobavený výraz a vystřídala ho jeho obvyklá chladná ostražitost, napadlo ji, zda má být svému starému příteli vděčná a jestli i tentokrát našel na její potíže ten správný lék.

Věřila tomu, že Pascoe je inteligentní, odvážný, schopný a vynalézavý. Dokonce věřila i tomu, že se může spolehnout na jeho diskrétnost, přesto však...